

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευόμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἑννιακόσα δεκατρία,
δραῖς καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Τρίτη τοῦ Μάρτη κ' εἰκοστή,
κηδεῖα Ρήγα θανααστή.

Χίλια καὶ διακόσα καὶ πενηνταίνα,
γιὰ τὸν σκοτωμένο κλαῖν καὶ μάττα ξένα.

**Ἔρχεται Σχόλη γωριστή,
τοῦ Μάρτη πέμπτη κ' εἰκοστή.**

Α'.

Σήμερα γιορτὴ μεγάλη,
σήμερα τῆς Λαύρας Σχόλη,
νέος ἥλιος ξεπροβάλλει
καὶ τοῦ ψάλλον ἕμνους ὄλοι.

Τάφοι σήμερα προγόνων
βλέπουν ἦρωας ἀγώνων,
βλέπουν τρόπαια πολλὰ.

Κι' ἡ Πατρίς σ' αὐτοὺς σιμόνει
μὲ τουφέκι, μὲ κανόνι,
μὲ τὸ μέτωπο ᾄψηλά.

Τώρα στόματα ρητόρων
κομποροῦσι σφραλοῦμε,
κι' ἕνας δὲν παραλαλεῖ.

Μὲ τοὺς ἰσχυροὺς προπατόρων
σὰν καὶ πρῶτα δὲν μιλοῦμε
ντροπηασμένοι καὶ δειλοί.

Σήμερα γιορτὴ τοῦ Μάρτη, σήμερα τῆς Λαύρας Σχό-
και βροντοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι. [λη.
Τώρα βρέμονται κανόνια, τώρα Μάνλιχερ κτυποῦν,
καὶ σπαθῖὰ λαμποκοποῦν.

Τὸ παιδί τὸ χαϊδεμένο βλέπει σήμερα ν' ἀρπάξῃ
τὸ σπαθὶ χωρὶς μιλιὰ,
καὶ τὸ Λάβαρο τῆς Λαύρας πολυδόξαστο σκεπάζει
σκοτωμένο Βασιλεῖα.

Σήμερα τοῦ Μάρτη Σχόλη
καὶ περνοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
ποῦ παντοῦ τοὺς καμαρώνουν.

Μὰ κνιτῶ καὶ κἀν γέρονς
μὲ τὰς Νίκας τὰς Ἀπτέρους
τὸ κορμί των νὰ φτεράνουν.

B'.

Τὸ παιδί τὸ χαϊδεμμένο
καὶ τὸ μοσχαναθρεμμένο
εἶναι τώρα στρατιώτης,
εἶναι φανταράκι πρώτης.

Κύτταξέ το πῶς διαβαίνει τὰ βουνά καὶ τὰ λαγκάδια,
μὲς' στ' ἀντίσκηνα κυμάται,
καὶ τὸ σπῆτι δὲν θυμάται,
τῆς ἀγάπαις καὶ τὰ χάδια,
κ' εἶναι τώρα στρατιώτης,
εἶναι φανταράκι πρώτης.

Τὸ παιδί τὸ χαϊδεμμένο μὲ τὸν Λιάπη πολεμεῖ,
τρέχει μὲ βροχή, μὲ χιόνι,
κ' ὄλοένα τὸ τονώνει
τῆς Πατρίδος ἢ σημαία, τῆς Πατρίδος ἢ τιμῆ.

Καὶ Πατρίδα λευκοφόρα
'στὸ παιδί φωνάζει τώρα:
γεῖά σου, πούσαι στρατιώτης,
πούσαι φανταράκι πρώτης.

Κύτταξέ τον... τί φαντάρος!..
μὲ σπιθόβολη ματιὰ
ρίχνεται μὲς' στὴ φωτιὰ
δίχως νὰ τὸν σιάζῃ χάρος.

Νάτο νάτο μὲς' στὸν βρόντο, 'στὸν καπνὸ, 'στὴν ἀστρα-
κ' ἂν ρωτήσετε τί τρώει, μ' ἓνα γέλοιο θὰ σᾶς πῇ ^[πῆ]
πῶς γ' αὐτὸν ἡ κουραμάννα
εἶναι τούρανοῦ τὸ μάννα.

Λαχταρᾷ' μπροστὰ νὰ τρέξῃ,
ποῦ θαρρεῖς πῶς θὰ πετάξῃ,
κ' ἦταν πρώτα νὰ μὴ βρέξῃ,
κ' ἦταν πρώτα νὰ μὴ στάξῃ,
ἀλλὰ βγήκε στρατιώτης,
'βγήκε φανταράκι πρώτης.

Σκλάβοι τὸ κυττοῦν καὶ κλαῖνε,
γονατίζουνε 'μπροστὰ του,
κ' ἔλευθερωτῆ τὸ λένε
καὶ φιλοῦν τὰ γόνατά του.

Μὰ κ' αὐτὸ μαζὶ τοὺς κλαίει
καὶ μονάχο τώρα λέει:
γεῖά μου, πούμαι στρατιώτης,
πούμαι φανταράκι πρώτης.

Ραίνουν κἀνίστρα παρθένων τριαντάφυλλα γεμάτα
κάθε ζηλευτὸ παιδί,
ποῦ κατάλαβε πῶς πρέπει νὰ σολίζονται τὰ νειάτα
μ' ἓνα δάφνινο κλαδί.

Καὶ μὲ τοῦτο στολισμένο
τὸ παιδί τὸ χαϊδεμμένο
'στῶν παιάνων τὴν ἠχὴ
ψιθυρίζει μοναχό:
Γεῖά μου, πούμαι στρατιώτης,
πούμαι φανταράκι πρώτης.

Γ'.

Σήμερα μηνός άντάρτη
μία Σχόλη χωριστή,
νέα πέμπτη κι' είκοστή
του τροπαιοφόρου Μάρτη.

Και φωνάζουν ξγια μόλα,
και φωνάζουν ξγια λίσσα,
και βροντούνε πυροβόλα
κι' από τὰ καράβια μέσα.

Κάθε του γηαλού παιδι
καθισμένο 'στό κανόνι
ναυμαχίας τραγουδεί,
και τό μάτι του καρφώνει
'στό μελαχιασμένο κύμα,
πού 'μπορεί νά γίνη μνήμα.

'Εξη μήνες νύκτα 'μέρα
μέ μιάν άσβεστη φωτιά,
έξη μήνες έκει πέρα
μέ μπουρλότο 'στη ματιά.

'Εξη μήνες νικηφόροι,
έξη μήνες και 'στην πλώρη
και 'στην πρόμνη κελαϊδεί.

Και φωνάζουν γύρω σλάβιοι
γεγά σου, πούσαι 'στό καράβι
γεγά σου του γηαλού παιδι.

Τόν εφώτιζ' έξη μήνες
μιά φεγγαβολή πυρών,
κι' έβλεπε 'στης Σαλαμίνας
τά καράβια των Περωών.

'Εξη μήνες 'καρτερούσε πρώτο 'στ' άνοικτά νά 'βγῆ
και ν' άκούσῃ σέ πελάγη 'Λευθερίας ζητωκραυγή.

'Εξη μήνες τό καυμένο
δίχως νά πατήση χώμα
στέκει θαλασσοδαρμένο
'μπρός 'στού κανονιοῦ τό στόμα.

Του παληού καιρού πυρά
φωσφορίζουν 'στά νερά,
θάλασσαις άφροκοποῦν.

Και καλλίτερο 'άπ' τὰ πρώτα
τά 'δικά του τὰ μπουρλότα
θέλει νά βροντοκτυποῦν.

Σ' όλογάλα πελάγη
μέ την Δόξα πλάγι πλάγι
λωφεται μία γαλανή.

Και φωνάζουν γύρω δοῦλοι:
γεγά σου σύ θαλασσοπούλι
και γενεγά θαλασσινή.

Γεγά σου, του φωνάζ' ή πλάσις
νέας και παλιές θαλάσσης,

και του Μάρτη τὰ πούλια
τὸ κυττάζουνε νὰ κἀνη
δακρυστάλακτο στεφάνι
'στὸν νεκρὸ τοῦ Βασιλῆα.

Και κυττάζει μὰ τὸ κῆμα
κ' ἄλλη μὴ τὸν οὐρανὸ,
καὶ με πόνου κλαίει ῥίμα
Βασιλῆα θαλασσινὸ.

Καὶ 'στὴ θλίψι τοῦ θανάτου
βλέπει χέρι Κορωνάτου
ἀπὸ θάλασσα καὶ γῆ
τὰ καράβια νὰ βλογγῆ.

Πέμπτη κ' εἰκοστὴ τοῦ Μάρτη...
ἔξη μῆνες 'στὸ κατάρτι,
ἔξη μῆνες 'στὸ πανί.

Καὶ φωνάζου γύρω δούλοι:
γεγά σου φύτρο τοῦ Μισαούλη,
λεβεντιά θαλασσινή.

Τὸ ζαλιζουνη ἢ στεριάς, καὶ μονάχα μὲς 'στὸ κῆμα
στερὸ πατεὶ τὸ βῆμα.
Βλέπει σ' ἀκορογῆλια πέρα
νὰ γλυκοχαράς ἡμέρα,
καὶ βροντᾶ σὰν πυροβόλο
μὴ πολύφθογγη φωνή:
γεγά σου, πούσαι μὲς 'στὸ Στόλο,
λεβεντιά θαλασσινή.

Μὲ τὸ νέο πανηγύρι
τοῦρχεται χοροὺς νὰ σύρη
μὲς 'στὸ κῆμα τὸ τρελλό.

Μέσα του πυρός ἀνάβει...
γεγά του, πούναι 'στὸ καράβι,
γεγά του, πούναι 'στὸ γιολό.

Δ'

'Θάψαμ ἕνα Βασιλῆα μὲς 'στοῦ γένους τὸν ἀγῶνα
μὲ ψυχῆς μεγάλο θρηνο,
κ' ἄλλος νέος Βασιλῆας βάσει τὴν χρυσοῦ Κορῶνα,
πού τὸν λένε Κωνσταντῖνο.

Χήρας Ρήγισσας τὸ Στέμμα
φωτοβόλο περιβάλλει
νέας Ρήγισσας κεφάλι,
ποῦχει Χοεντζόλλερν αἶμα.

Προχθὲς προχθὲς ἀκόμα
τὸν 'σκέπασε τὸ κῆμα,
κ' ἀκολουθοῦσε πίσω περιλυπο κ' ἀργὸ
τοῦ δολοφονημένου τῆλογο τὸ χοργό.

Τῆλογο τὸ καθάριο, πού τῶγε γιὰ καμᾶρι
πῶς 'στὴ Θεσσαλονίκη τὸν πῆγε καββαλάση,
τῆλογο τὸ μεγάλο, πού κόσμος με πομπή
τὸ κατεροῦσε τώρα 'στὰ Γιάννενα νὰ μῆπῃ,
τῆλογο τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς παρηγοριᾶς,
τῆλογο τοῦ πολέμου καὶ τῆς Ἐλευθερίας.

'Ἀκόμη χθὲς τὸν 'θάψαμε, καὶ Βλάχαις μὲ γιορντάνια
'πῆραν λουλοῦδια τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ πλεξαν στεφά-
[νια]

'Ἀκόμη χθὲς τὸν 'θάψαμε, καὶ Δεσποτάδων μίτρας
λαμποκοποῦσαν γύρω του χρυσαῖς, παρηγορήτραις,
κ' ἦταν τὸ τροπάρι των πολεμιστῶν παλμὸς
καὶ σιλάβων ἀπολύτρωσις καθέννας των ψαλμὸς.

'Ἀκόμη στέφανα τοῦ πᾶν, ἀκόμη καὶν λαμπάδες,
καββάλα με τὸ Στρατεύμα διαβαίνουνε παπάδες,
πού μὴ στιγμὴ μᾶς ἔφεραν σὲ χροῖνος περσασμένους
καὶ 'στοὺς παλῆους πολεμιστὰς τοὺς ρασσοφορεμέ-
[νους],
καὶ 'τραγουδοῦσε τοῦ Σταυροῦ πανόρηγο παλληκᾶρι:
γιὰ δὲς καιρὸ, πού διάλεξε ὁ Χάρος νὰ τὸν πάρῃ.

Λάβαρο τρανὸ περνᾶ, μὴ λαχτᾶρα μυστικῆ
μὲς 'ἀπὸ τὴν Ἁγία Λαύρα,
τὸν συνάδευσαν παιδιὰ νικηφόρα μὲ χαρὰ
κ' ἀπὸ τοὺς πολέμους μαῦρα.

Τὸν συνάδευσε Πατριδα, πού σὰν πρὶν δένειναι δόλια,
τὸν συνάδευσαν σημαῖαις τρυπημέναις ἀπὸ βόλια.
Μέσα 'τοὺς κυματισμούς των ἡ καρδιὰ τοῦ γένους
καὶ σὲ κάνουνε νὰ λές: [πάλλει
δσο τρύπαις πῆ πολλὰς
τόσο δόξα πῆ μεγάλη].

Τὸν συνάδευσαν οἱ πόθοι τούτου τοῦ μεγάλου χροῦ-
καὶ δεσμῶν σπασμένοι κρῖνοι, [νῦν
κ' ἦτο θάνατος καὶ Νίκη,
κ' ἔσμξαν σὲ τόσα μάτια δάκρυα χαρὰς καὶ πόνου.

'Ἀκόμη χθὲς τὸν 'θάψαμε μέσα σὲ πρασιναδες
τὸν Βασιλῆα τὸν γελαστό, πού ἔξθαψε Ραγιαδες.
Κι' ἂν τῆς Εἰρήνης Βασιλῆα τὸν εἶχε βγάλῃ ἡ Φῆμη,
θὰ μὲν Ρήγας μαχητῆς,
θὰ μὲν Ρήγας νικητῆς
μὲς 'στοῦ λαοῦ τῆ μνήμη.

Ε'

'Ἔρχεται τῆς Λαύρας Σχόλη
καὶ βροντοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι.
Σήμερα προγόνων χέρια μὲ τιμῆ, μὲ περηφάνεια
πλέκουνε γιὰ μᾶς στεφάνια.

Σὲ προγόνων Μανωλεῖα,
σὲ προγόνων μεγαλεῖα
δὲν στενάζομε βαθεῖα.

Σήμερα 'στ' ἀγάματά των,
σήμερα 'στὰ μνηματὰ των
ἀκονίζονται σπαθιά.

Φεύγει Ρήγας δοξασμένος,
δαφνοστόλιστο τὸ γένος
νέο Στέμμι ἀκολουθεῖ.

Σχόλη τοῦ δικιοῦ μας Μάρτη
μ' ἄλλα σόνορα 'στὸν Χάρτη
χαραγμένα μὲ σπαθί.

Εὐχαριστῶ θεομότατα τὸν ἀγνωστὸν μας φίλον
δι' ὅσην τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐκτίμησιν καὶ ζῆλον.